

Artă în cetate

Treizeci și cinci de ani e limita de vârstă la care se raporta accesul la tot felul de drepturi, vârsta aceasta fiind considerată un prag care nu mai urcă, ci invită la coborâre.

Treizeci și cinci de trepte pentru numele grupate sub sigla Asociației Artiștilor Plastici Mureș au fost ale unui urcuș care a acumulat valori dintre care se vor cerne cele ce vor rămâne ca să situeze dimensiunea artistică și socială a unui fenomen de larg orizont și substanță, cu care nu se pot lăuda multe centre culturale.

Târgu-Mureșul, prin cei care s-au perindat în fruntea Asociației, până la Ilarie Gh. Opriș, a conturat un portret colectiv al aspirațiilor artistice, cu firești împliniri și neîmpliniri, întreținând totodată vie flacăra încrederii în talent și muncă, într-un tandem care poate da roade.

Nivelând tot mai mult diferența dintre „amatori” și „profesioniști”, dacă avem în vedere cel puțin aspectul formal, al numărului tot mai mare de absolvenți de studii superioare de artă plastică din Asociație, mișcarea plastică mureșeană a acumulat un tezaur artistic, în domeniul artei plastice.

Descoperirea mecanismelor motivaționale, de încurajare, de la tabere de creație la albume de artă, a menținut într-o dinamică ascendentă mișcarea artistică gestionată de Asociație, într-o extindere care a cuprins autori din multe zone ale țării, care au găsit în Târgu-Mureș locul în care se întâmplă ceva, în care fiecăruia i se asigură șansa de a se afirma.

Nu e deloc ușor de imaginat care ar fi fost evoluția, destinul multor artiști plastici mureșeni, dacă nu ar fi beneficiat de ... „consilierea” Asociației, de încredere în ei înșiși, pe care au câștigat-o prin existența unei stări de spirit dominată de respect, de susținere, de stimulare, de antrenare în creativitate.

Oricum, cultura mureșeană ar fi fost mai săracă, iar cei care n-ar fi beneficiat de sprijinul Asociației ar fi fost mult mai singuri, mai triști.

După treizeci și cinci de ani, Asociația are un cuvânt de spus, pe care trebuie să-l ascultăm cu luciditate și obiectivitate, pentru a-i simți reverberațiile.

După treizeci și cinci de trepte, urcușul trebuie să continue. Nu mai e cale de întoarcere. Din respect și prețuire pentru ce-a fost, din respect față de noi înșine, cei care nu suntem indiferenți la imaginea, la soarta culturii mureșene.

*Nicolae BĂCIUȚ
Director al Direcției Județene pentru Cultură și
Patrimoniul Cultural Național Mureș*